רחל מרחלת על כל העולם

מאת שולמית יריב

סורג אני וסורג

על **יעל דיין** כבר דיברנו? דיברנו. על **רות דיין** כתבנו? בטח. על **רחל דיין?** כתבנו. על **אפי דיין?** ועוד איך. מי נשאר? נשאר **אודי דיין**.

פעם הוא היה בעל משק גדול בנהלל. היתה לו וילה בטעם מאוד משונה ואשה יפה. אחר־כך נגמרו לו כל אלה, ומה שנשאר לו זה להשמיץ את האבא שלו. גם את זה הוא גמר, ולכן עכשיו הוא פשוט חזר לאלמוניות. גר לו באיזה דירה במורשה, וכמו שאומרים החברה „הוא עובד מסגר".

אנשים מזמינים אצלו סורגים לחלונות,

אודי דיין
„עובד מסגר"

והוא עושה את הסורגים, מתקין אותם ומרוויח כסף טוב.

לפי מצב הפריצות בארץ, נראה שהעבודה הזאת לא תיגמר לו לעולם. זאת אומרת, לולא הייתי מכירה את האופי של אודי.

שרת־החוץ של הוועד הציבורי

הוועד הציבורי להבראת המשק עשה עבודת־מחקר גדולה מאוד, ורק אז הוא בחר באנשים המתאימים שתמונותיהם והמלצותיהם מתנוססים על מודעות־הענק בעיתוני הארץ העניה הזאת.

הינה, למשל, הגברת **רעיה יגלום**, נשיאת ויצ"ו. אשה יפה ומטופחת האומרת, לפי המודעה, „בתוקף תפקידי אני באה בקשר עם מוסדות ואירגונים כלל־עולמיים, ואני שמחה לשמוע תגובות אוהדות רבות לתוכנית הכלכלית... האהדה העולמית מחממת את הלב."

איך היא יודעת את זה, הגברת יגלום? היא פשוט כל הזמן נוסעת בעולם ואוספת את האינפורמציה הזאת. כשיגלום באה לבקר את בתה **נורית**, הגרה בלונדון, היא שומעת מה שהאנגלים אומרים על התוכנית הכלכלית. אחר־כך היא נוסעת לבקר את בנה **אלן**, הגר בז'נווה ומנהל יחד עם אביו, **יוסף**, עסק מישפחתי משגשג, איפה אם לא בשוויץ. היחידה שנשארה גרה בארץ היא הגברת יגלום עצמה, וכל פעם שהיא גומרת לאסוף חוות־דעת בעולם היא חוזרת הנה לכמה זמן, לדירת חמשת החדרים ברחוב שרת.

אבל אם מזה אתם מבינים שהיא יודעת רק מה שנעשה בעולם ולא מה שנעשה בארץ, הרי שיש לכם טעות. כשהיא מגיעה ארצה, מייד היא מזמינה את חברותיה למסיבות תה אלגנטיות, שבהן מוגש התה בכלי כסף וחרסינה עדינה, מסוג רוזנטל, קובלט, וכו' וכו'. נשות ויצ"ו המיסכנות יושבות בבית הזה וידיהן רועדות. חסר להן להפיל ספל אחד ולשבור אותו!

עוד אומרת הגברת יגלום במודעה שלה שהתוכנית הכלכלית כרוכה אומנם בצערים מכאיבים, אבל זאת היא האפשרות היחידה להיחלץ מהמצב, וכמובן תתרום לישראל פורחת, המתקיימת בכבוד מיגיע כפיה.

ואם מדברים על תרומות אישיות, חבריה של יגלום כל הזמן חושבים מה תהיה התרומה האישית שלה עצמה. אולי דירת־הפאר בז'נווה, ואולי איזה כיסא לואי ה־14 או ספה לואי ה־16 או איזה תכשיט־זהב, כמו הזה שבתמונה.

אני לא חושבת שאחרי מודעה כזאת תוכל הגברת יגלום להרשות לעצמה לא לתרום משהו, אישי, להבראת המשק.

רעיה יגלום במודעת הוועד הציבורי להצלת המשק
אולי היא תתרום את התכשיט שעל צווארה?

צילומים הודיים

למעשה, אין לי סיפורים חדשים על **יעל אביב** וכעלה **צחי שני**. כבר שנים שהם גרים בהודו ותופרים בגדים הודיים. לפני תשע שנים נולדה להם הבת **תאי**, ומאז השלישיה הזאת חיה לה ונוסעת בעולם בענייני־עסקים, ואפילו פעם בשנה באה ארצה בענייני נוסטל־גיה.

רציתי לספר לכם עוד כמה דברים על יעל ועל תאי, אבל פיתאום נזכרתי באמירה החכמה שתמונה אחת שווה אלף מילים, אז קחו שתי תמונות ותוותרו לי על אלפיים מילה.

עשינו עסק?

תאי אביב
שני תצלומים –

יעל אביב
– שווים אלפיים מילים

אהבה באזיקים

לא קיבלתי אישור מדובר־המישטרה לפרסם את שם האיש. או שיהיה בלי שמות. את הסיפור הזה שמעתי בבית־קפה. אני ישבתי לי בשקט וקראתי עיתון. לידי ישבו שתי נשים צעירות, ואחת מהן סיפרה כזה שלא יכולתי להתאפק אלא לפתוח את האוזניים שלי הכי גדול שאפשר.

המספרת היתה אשתו של **קצין־מישטרה**.

צעיר ויפה־תואר, בעל עיני תורכיז א־לא **ליז טיילור**. אפילו במדים של המישטרה הוא היה מהמם ביופיו. הקצין נשא לאשה את **האשה** הצעירה וכולם קינאו בהם.

עכשיו, אחרי הגירושין, מסתבר שהבחור עדיין־המראה היה מתנהג כלפי אשתו במשך היום בצורה הכי־נחמדה שאפשר. אבל איך שהיה מגיע הלילה, היה הקצין לוקח מהתיק שלו את האזיקים ושם אותם על ידיה של האשה. רק ככה היה מצליח לו לעשות לה דברים. האשה הצעירה, שאהבה את בעלה, התרגלה לעניין.

ואז באה הצרה הגדולה. הקצין עזב את המישטרה ומצא לו מקום־עבודה אחר. הוא לא חשב על האפשרות שביום שהוא עוזב את המישטרה הוא צריך להחזיר ציוד, ויחד עם כל הציוד הוא גם החזיר את האזיקים.

מאותו היום ממש נגמר הסקס במישפחת הקצין והיפהפיה, והתחילו הצרות. הוא דווקא ניסה גם בלי אזיקים, אבל בשום אופן לא הלך לו.

עכשיו הם התגרשו. אני לא אתפלא אם האשה הצעירה והיפה תחפש לה שוב שוטר, בעל אזיקים. מי יודע, אולי היא חושבת שכל העסק הזה אצל כולם בא קומפלט עם אזיקים?

את כל הסיפור הזה שמעתי כשאני מתחבאה מאחורי עיתון. אחר־כך עשיתי בירור קצר, גיליתי את שם הקצין, ובמיוחד הלכתי לראות אותו. מה אגיד לכם? חתיך מארץ החתיכים. אילו הייתי קצת יותר צעירה, הייתי קושרת אותו אליי באזיקים, בחיי.